

реалізації; тимчасовий перегляд режимів стягування ПДВ (в т.ч. розгляд можливості відміни цього податку для суб'єктів господарювання у сфері життєдіяльності міста на територіях областей, зачеплених конфліктом, на період проведення відновлювальних робіт) тощо.

Література

1. *Стратегія розвитку Донецької області на період до 2027 року* : затверджена Розпорядженням голови облдержадміністрації, керівника обласної військово-цивільної адміністрації № 147/5-20 від 17.02.2020 р. Донецька обласна державна адміністрація : сайт. 2021. URL: <https://dn.gov.ua/strategiya-rozvitku-doneckoyi-oblasti-period-do-2027-roku> (дата звернення: 06.05.2021).
2. *Регіональна програма «Вода Донеччини на 2017–2025 роки»* : затверджена Розпорядженням голови облдержадміністрації, керівника обласної військово-цивільної адміністрації № 585/5-20 від 11.06.2020 р. Департамент економіки Донецької обласної державної адміністрації : сайт. 2021. URL: https://ekonom.dn.gov.ua/storage/sites/3/01.2021/4._Вода_Донеччини.pdf (дата звернення: 07.05.2021).
3. *Інвестиційна програма Комунального підприємства «Компанія «Вода Донбасу» на 2021 рік* : погоджена Розпорядженням голови облдержадміністрації, керівника обласної військово-цивільної адміністрації Донецької області № 829/5-20 від 05.08.2020 р. Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг : сайт. 2021. URL: https://www.nerc.gov.ua/Proekty/2021/pr_27/pr_27-2021.pdf (дата звернення: 07.05.2021).

УДК 332.122:330.322

Доброва Наталя Василівна

*к. е. н., доцент кафедри економіки, права та управління бізнесом,
Одеський національний економічний університет (Україна)*

Бурдюжса Ірина Олександрівна

*магістрантка I курсу факультету економіки та управління підприємництвом,
Одеський національний економічний університет (Україна)*

МОЖЛИВОСТІ ІМПЛЕМЕНТАЦІЇ СВІТОВОГО ДОСВІДУ ЩОДО РЕГУЛЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПРИВАБЛИВОСТІ РЕГІОНУ

JEL classification: R100; R530

Інвестиційна привабливість регіонів є досить актуальною, саме тому, з метою її підвищення є необхідним формування ефективної регіональної політики із застосуванням інституціональних заходів щодо її регулювання. Для цього важливо дослідити досвід країн, які досягли високого соціально-економічного розвитку або за короткий час змогли досягти позитивних результатів у розвитку інвестиційної сфери: США, Великої Британії, Іспанії, Франції, Німеччини, Італії, Швейцарії, Польщі, Швеції, Канади та інших [1, с. 256].

Унаслідок економічних реформ в Китаї створено порівняно ефективну систему оподаткування іноземних фізичних і юридичних осіб, що характеризується гнучкістю, наданням великих пільг і спрощенням процедури сплати податків. Ключовим елементом сучасної зовнішньоекономічної стратегії КНР є створення спеціальних економічних зон (СЕЗ).

У Японії при Кабінеті Міністрів працює економічна консультативна рада, що планує комплексний розвиток територій [2, с. 101].

У Польщі органам місцевого самоврядування надається самостійність у регулюванні інвестиційної діяльності. Такі заходи дозволяють підвищити рівень інвестиційної привабливості регіонів, сприяють притоку інвестиційних ресурсів, активізації інвестиційних процесів. Це водночас приваблює інвесторів, а також дозволяє забезпечити розвиток стратегічних напрямків функціонування регіонів [3].

У Франції територіальну структуру утворюють три рівні: регіон, департамент, комуна, кожному з яких надані права, можливості і кошти для рішення тих питань, які найкраще підлягають управлінському впливу у відповідній структурній одиниці. Органами регулювання інвестиційної діяльності є Національний банк та Міністерство економіки, фінансів і бюджету, при якому створена служба іноземних інвестицій Казначейства (Бюро D3, у якому декларуються всі іноземні інвестиції, знаходяться дані про інвесторів, про форму та цілі здійснення інвестицій) [4].

Важливе місце у формуванні інвестиційної політики регіонів Великої Британії належить регіональним агентствам та корпораціям розвитку, адже вони можуть краще зосередитися на дослідженні проблем та переваг розвитку регіону та забезпечити його подальше процвітання. У Великій Британії іноземні інвестори звільнені від отримання дозволів на здійснення своєї діяльності на території держави [5].

У Канаді існує контроль держави за допущенням іноземних інвесторів до національної економіки. Цей контроль передбачає, що іноземний інвестор, перед започаткуванням своєї справи на території Канади, повинен подати на розгляд державних органів повідомлення або заявку на інвестиції в Канаді. Ускладнення процедури оформлення документів на ведення бізнесу знижує потоки інвестицій до країни. Чим складніша процедура започаткування бізнесової діяльності, створення нових проектів, тим менш привабливим буде регіон для інвестування [4].

Проаналізувавши досвід різних країн, можемо зазначити, що в кожній з них створений свій режим регулювання інвестиційної діяльності, який впливає на рівень інвестиційної привабливості регіонів та країни в цілому. Окремі країни використовують більш жорсткі методи регулювання діяльності інвесторів, інші навпаки – створюють ліберальне законодавство, що сприяє притоку капіталу. У багатьох країнах важливу роль у формуванні інвестиційної привабливості регіонів відіграють органи місцевого самоврядування, на які покладено повноваження щодо управління інвестиційними процесами.

Для підвищення інвестиційної привабливості регіону розроблено наступні заходи:

1. З урахуванням світового досвіду, необхідним є: створення відділу інвестицій та регіонального співробітництва з метою формування регіонального інвестиційного продукту, розробки і впровадження стратегій розвитку міст, програм сприяння залученню іноземних інвестицій, що, у свою чергу, покращить інвестиційний клімат регіону.

2. Прийняття інвестиційного кодексу задля того, щоб систематизувати нормативно-правові акти регулювання інвестиційної діяльності.

3. Спрощення процедур реєстрації юридичних осіб, які інвестують в регіон, спрощення системи одержання необхідних дозволів регулюючих національних органів для здійснення інвестицій шляхом внесення зміни до Митного кодексу стосовно скасування державної реєстрації договорів (контрактів) про спільну інвестиційну діяльність, що призведе до спрощення умов ведення інвестиційної діяльності та покращення інвестиційного клімату регіону, звільнення від сплати ввізного мита.

4. Надання місцевому самоврядуванню самостійності щодо регулювання інвестиційної діяльності. Це дозволить підвищити рівень інвестиційної привабливості регіонів та сприятиме притоку іноземних інвестицій.

5. Надання пільг та спрощення процедури сплати податків особами, які вкладають інвестиції:

– запровадити податкові пільги для покриття різних витрат на створення науково-дослідницьких центрів;

– запровадження субсидій для малого і середнього бізнесу, створення нових компаній;

– позики під ставки відсотків, нижче ринкових, а також гранти для складних інноваційних проєктів;

– звільнення від оподаткування ПДВ, якщо ідентичні товари з якісними показниками не виробляються у регіоні.

6. Інституційне середовище інвестиційної діяльності має забезпечити відродження промисловості України шляхом реалізації природних та конкурентних переваг у важливих для країни галузях. Базовий закон «Про інвестиційну діяльність» варто вдосконалити у напрямку врахування особливостей реальних інвестицій, запровадження механізму громадської апробації інвестиційних проєктів у промисловості, посилення зв'язку цього закону із законодавством щодо зонування територій.

Література

1. Савлук О. В. *Світовий досвід підвищення інвестиційної привабливості регіону на основі інституціонального регулювання*. Економічні науки. 2012. № 2. Т. 1. С. 256–262.

2. Фісун К. А. *Зарубіжний досвід формування іміджу й інвестиційної привабливості країни*. Формування ринкових відносин в Україні. 2006. № 6 (61). С. 100–104.

3. Стеценко Т. О., Тищенко О. П. *Управління регіональною економікою* : навч. посіб. Київ : КНЕУ, 2009. 471 с.

4. Шевченко Н. І. *Досвід системи державного гарантування іноземного інвестування в різних країнах*. Економіка та держава. 2010. № 4. С. 143–143.

5. Карлін М. І. *Фінансові системи країн Західної Європи* : навч. посіб. Київ : ВЦ «Академія», 2009. 320 с.